

„Jestli tam jsou, najdeme je,“ odušil Hrádek stručně a detektiv v jeho odpovědi postřehl nevyslovený, avšak jednoznačný příslib – uděláme všechno, co umíme.

A kapitán tomu příslibu věřil, protože na vlastní oči viděl, co ti hoši od vody dovedou.

* * *

Potápěči pracovali na dně přehradní nádrže vždy zhruba deset, možná patnáct minut. Než se však vynořili zpět na hladinu, trvalo to opravdu dobrou hodinku, neboť jak cestou dolů, tak i při návratu z vodní hlubiny vzhůru ke slunci museli dodržovat nezbytné dekompresní přestávky, aby si tělo a vnitřní orgány zvykly na změnu tlaku vodní masy. Jen špičkově připravený a fyzicky mimořádně zdatný žabí muž odolá stavu, kterému se v potápěčském žargonu říká hloubkové opojení, který začíná ztrátou orientace a končí ztrátou vědomí.

Ostravští chlapíci však tyhle nástrahy hlubin zvládali na podtrženou jedničku a znovu a znovu se nořili do vltavské vody s jediným cílem – najít tam dole, v původním řečišti či někde jinde pod mostním obloukem, zaletovaný sud.

„Už je tu,“ otočil se major Štěpánek ke kapitánu Horákovi, ukázal prstem pravačky na žabího muže, který konečně vyplaval na hladinu, a cítil přitom, jak se mu rozbušilo srdce a zrychlil tep.

„Honzo, on ho našel! Já věděl, že ho najde!“ roztáhly se koutky Horákových úst do širokého, vítězoslavného úsměvu, neboť potápěč ve vodě právě v té chvíli zdvihl ruku a vztyčeným palcem

dával celému týmu, vyčkávajícímu s netrpělivostí na pontonu, v celém světě jasné a srozumitelné znamení. V hloubce pětáctyřiceti metrů, dvacet metrů od hrany mostu směrem k přehradní hrázi, skutečně našel zaletovaný sud!

„Je to v suchu. Ten sud je opravdu ve vodě,“ zavtipkoval pražský vyšetřovatel Melichar uvolněně.

„Počkejme, až bude skutečně v suchu. Dokud ho nevidím, nevěřím. Však víš, kolikrát jsme spolu v minulosti vyměnili naději za zklamání. Tak ať nesfoukneš plamínek naděje,“ krotil předčasný Melicharův optimismus Dostál. Horákovu nezdolnou víru v úspěch a zdařilou korunovací tříletého díla však už nemohl sfouknout ani uragán.

„Vsadím boty...,“ začal zase se svým oblíbeným úslovím.

„Cožpak boty, ty už jsi vyhrál. Sud je přece na světě,“ poplácal ho major Štěpánek kamarádsky po plecích. „Teď jen, aby v něm skutečně bylo to, co tak dlouho hledáme!“

„Bude! Natuty! Klidně vsadím...,“ nadechl se Horák, ale další slova už raději spolkl. Potápěč totiž právě vystoupil z vody na ponton a potvrdil slovy to, co naznačoval gestem ruky: „Tohle nebude sud od vápna ani od asfaltu, vážení... Tohle by mohlo být opravdu to, co vás tak zajímá!“

Dva jiní Hrádkovi muži se za pár minut vydali na další sestup dolů s plachtou, do níž bylo zapotřebí nalezený sud naložit a uvázat jej na jeřáb. Kriminalisté, vyšetřovatelé, zbývající potápěči, soudní znalec i chlapi z Povodí Vltavy pak už jen čekali nekonečně dlouhé minuty, než se dalo rameno jeřábu do pohybu a plachta s dvousetlitrovým sudem se pomalu, pomalounku začala vynořovat z vltavské vody.